

נתיבי האש

ביטאון חיילי חטיבה 600 ומפקדיה לדורותיהם גליון מס' 12 1.1.2012

הצדעה לצעירים

השריון עשה היסטוריה - זה אנחנו. השריון יעשה היסטוריה – אלה השריונאים הצעירים, אנשי מרכבות החייל החדשות, תרתי משמע. חיילי שנות האלפיים.

מחמאות רבות נשלחו באינטרנט לכל העושים במלאכה, לאחר הטקס השנתי בלטרון. אנשי החטיבה הסדירה והנהלת העמותה הרימו טקס נאה ומרשים לזכר חללינו כולם, במלאת 38 שנים למלחמת יום הכיפורים. השמועה גם מספרת שמעט מאוד יחידות מנהלות טקס דומה לאחר שנים כה רבות. הדבק שלנו כנראה חזק מאוד. תמונות נוספות מהטקס - בהמשך.

באופן חסר תקדים, ככל הנראה, עומדת חטיבה 600 הצעירה לקבל את התג של חטיבה 600 ההיסטורית. תהליך קבלת האישורים על כך עדיין לא הסתיים אך אם וכאשר זה יקרה, תתלכדנה שתי החטיבות לשעבר לגוף מוצק אחד. לא עוד החטיבה היא ואנחנו: חטיבה 600 האחת והטובה תהיה יחידה שתשא בכבוד את לפיד המורשת בידיים נאמנות מעתה ואילך. ידיים צעירות עליהן מושטת בטחון ישראל כיום, ללא כל מליצה.

אנו קוראים לכולם להציע דרכים נוספות כיצד לחבר את מורשת הקרב של 600 הישנה לצעירים. כיצד ניתן לעודד את לוחמי החטיבה היום לשאת את התג, על כל המטען שהוא מביא אתו מיום לידתו, כיצד יכולים הותיקים לסייע למטרה חשובה זו. את כל הצעותיכם תעלו בינתיים לאתר החטיבה.

תודה לכל מי שנתן
יד להפקת 12
מהדורות הבטאון.
הבטאון יוצא
לחופשה. אבל הוא
יחזור. ראו עמוד
אחרון.

עופר עידן

Idan.ofer@gmail.com

תודה לכם!

גליון 11 הביא הרבה תגובות תודה בכנפיו. התודה מגיעה לכם, הכותבים, אני רק שליח. אם אתם לא הייתם שולחים חומר – אני הייתי מובטל.

היום 1 בינואר 2012. בדיוק לפני 38 שנים, ביום 1.1.1974 התפרסמה כתבה בידיעות אחרונות עליה חתום לוחם משלנו. [מורשה חתימה ידוע]. סיפורו כבר סופר בידי רבים. הפעם – סיפור מכלי ראשון. בעקבות גליון 11 שלה האיש את הכתבה והעביר למערכת. הבו כבוד לזאב מסלול, האיש והאגדה. סיפורו האישי "טנקים במלכות" בהמשך.

לסיום, לא נתעלם מפסטיבל גלעד שליט. שריון צעיר מאתנו שחזר הביתה. כביטוי שמחה אנו מביאים כאן תמונה לכבודו. את הויכוח על המחיר והסיוע נשאיר לעיתונים. זו פרנסתם.

מכיוון שיש לי דאגות נוספות, פרט לבטאון זה, אני מוריד מעלי את המלאכה. לא כאן המקום לפרט, יש חברים היודעים ודי בכך.

אני אישית לא זקוק לבטאון כדי לזכור את מה שאי אפשר לשכוח. אסור לשכוח. ודאי לא את כל אלה שבזכותם חזרנו הביתה. אחינו, גיבורי התהילה.

עופר עידן

המדור לחיפוש חברים

סיפורו האישי של יורם דורי מערב יום כיפור גרם נחת מרובה למשפחות חבריו שנפלו.

מדור צנוע זה הצליח במהלך קיומו לזהות אנשים ולאתרם, לאתר עדים ועדויות שונים ולחבר בין חברים שהתנתקו בעבר. כל אלה שווים את המאמץ. המלאכה לעולם לא תסתיים, אבל אסור להרפות ידיים.

זר לא יבין זאת...

גבי בר גיורא, מזכיר העמותה שלנו, הקים קבוצה משלנו בפייסבוק. חברים* יכולים להתכתב שם ולהעלות דברים משותפים, רעיונות ועוד. אין גבולות. חלק מאתנו כבר עושה זאת בשקט כבר מספר חודשים.

המקום איננו רשמי ואפילו קליל. אפשר להחליף מתכונים כמו גם להשוויץ בנכדים. גם להזכר בחברים ולהזיל דמעה ביחד. זה שלנו, אפילו שהגרש של פייסבוק.

אז אם מתחשק לכם לקרוא או לשתף אחרים - הכתובת לפניכם. הכנסו והרשמו. לא חובה.

רק תזכרו שהאח הגדול צופה בכם...

Hativa600@groups.facebook.com

*חברים בעמותה – כל אנשי החטיבה לדורותיהם, כל בני המשפחות ללא כל תשלום, דרישות ותנאים!

המלצת השבוע:

חובה לראות, לרוץ ולספר לחבר'ה!

גלן בק מדבר על עם ישראל ומדינת ישראל:

http://www.youtube.com/watch?v=OMTpZaWpLPo&feature=player_embedded

מי מכיר? מי יודע??

ניחשתם נכון! זהו מבנה מוקטן של מצודת לטרון באתר 'מיני-ישראל' מול לטרון "הגדולה".

התערוכה נסגרה, אבל:

חברים רבים רצו לבקר בתערוכה 'מגנה כרטה' שהוצגה באשקלון אך לא הספיקו. אחד גם ביקש שאציג ביום הכינוס בלטרון. בקשה לא ריאליית כי התערוכה לא ניתנת לתצוגה במקום מסיבות רבות.

מכיוון שמרבית העבודות מופיעות באתר הפייסבוק שלי באלבום מיוחד, כל מי שחפץ – יכול לצפות בעבודות מן הכסא, כאן ועכשיו. חלק מעבודותיי מנציחות רגעים משדה הקרב ואני מתרכז בעבודותיי אלה. הנהה מאמנות בלתי שגרתית, בלי קשר למלחמה דוקא.

השריונר חזר

18 באוקטובר המדינה היתה עסוקה רק בנושא אחד: שליט חזר הביתה אנושי חטיבה 600 היו בלטרון, עסוקים בטקס השנתי לבנו היה עם גלעד. צילום: YNET

השבוע צום 'עשרה במבת'

ביום חמישי השבוע, 5 בינואר 2012 למנינם, יחול יום הקדיש הכללי במדינת ישראל. על פי המקורות, ביום זה החל המצור של נבוכדנאצר על ירושלים, בשנת 588 לפני הספירה, והוא על כן יום צום ותענית. בשנת תש"י-1950 נקבע יום זה גם כיום הקדיש לזכר קרבנות השואה אשר מקום קבורתם לא נודע. צום זה הוא אחד מארבעת הצומות לזכר חורבן המקדש והיחיד מביניהם שיכול לחול ביום שישי. עובדה המייחדת לו כללי התנהלות מיוחדים, כאשר זה מתרחש.

רבים בחטיבה 600 הם בנים לניצולי שואה. חלק גדול מן המוטיבציה להלחם נבע גם מן הידיעה כי הבית השלישי בסכנה ויש להגן עליו בכל מחיר, אפילו שהמשיח טרם הגיע והמקדש מצפה עדיין לבנייתו. לפניכם ציטוט התייעוד המקורי לתאריך:

"וְהָיָה בַשָּׁנָה הַתְּשִׁיעִית לְמַלְכוֹת בַּח' דָּשׁ הַעֲשִׂירִי קַעֲשׂוֹר לַח' דָּשׁ בָּא נְבֻכַדְנֶאצַּר מֶלֶךְ בָּבֶל הוּא נָקַל חִילוֹ עַל יְרוּשָׁלַיִם וַיִּתֵּן עָלֶיהָ וַיִּבְנֶנּוּ עָלֶיהָ דָּיֵק סָבִיב." [מלכים ב' כ"ה א', ירמיהו נ"ב ד']

טנקים במלכודת

מאת זאב מסלו

גרגירי החול היו בכל מקום. אותם גרגירים הזכוכיים, גדולים וחותכים, חדרו לעיניים. לא, לאזוניים ולתוך הנעליים הצבאיות. גם זכוכי החול היו בכל מקום. אותם יצורים טורדניים וזמזמניים התעופפו בנחילים, לתוך הנחיריים והפה שלי. ידעתי: כך נראית גווייה. הייתי משוכנע: הזכוכים, "הושכים" שאני מת! לא האשמתני אותם. כי כך נראיתי. מפקד הפלוגה, שמילו, שכך לירי, גם הוא מחוסר עמוק בתוך החול המרברי.

ואת הירי עם הרימון, חסר הניצרה, דחפתי יתחת לגוף. הגוף במשקלו "עוורר" לכף היד להחזיק את ה"מנוף לחוץ. רק לאחר דקה או שתיים, חשתי במגע גר, מוטל לירי. זה היה המ"ם "שמילו"...

החל להחשיך. עם גבור החשיכה התחזקה והלכה גם התקוה שבלב. מי יודע? אולי כבר קרו ניסים רבים. האויב החל לפנות את ה"מיתחם בקול טרטור מנועים וחרי"קת שרשראות. תחילה עברו ממש ליריני ואחר הלכו והתרחקו. הלכו ונעלמו. שקט החל לשרור באזור. דממה שלאחר הקרב. רק הטנקים אפופי הלהבות היו עדות בווערת ומתפוצצת למה שהתרחש זמן קצר קודם לכן.

פתאום נזכרתי ברימון. שרידי ירי כאבו וחששתי שהמנוף עלול להשתחרר והרימון יתפוצץ. בערך בשעה 20.00 סיפרתי למ"ם על ה"רימון חסר הניצרה. הצעתי לו להחליף אותי בהחזקת הרימון. ה"מ"ם השיט ידו, לקח את הרימון ולאחר מספר נסיונות הצליח לת"קוע גפרור בחור הניצרה. לאחר מכן הניח לאט את ידו וגילגל את הרימון מחוץ למהפורת שלנו. ה"רימון לא התפוצץ, למולנו הטוב. רק אז הוצאתי מכיס הסרבל שתי סיגריות מעוכות וביד רועדת ה"לקתי את שתיהן. אחת הצעתי ל"מ"ם. את עשן הסיגריות יקנו לקרבנו בחסות כובעי הטנקיסטים שלנו. פן יגלה ההיבוב את מקור מנו.

בהליכה זקופה

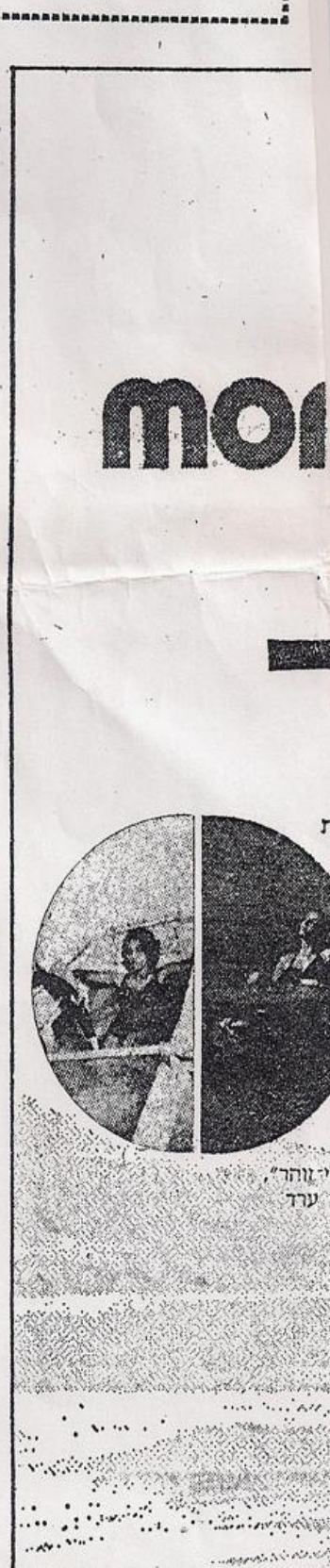
ב"ב 01.00 אחר חצות החלטנו להס"אלק מהמקום. "שמילו" החל לחול וזאני אחיו. הבנתי שלא נחזיק זמן מעמד זמן רב. רגלי השמאלית שתתה דם וישבני החל לשלח גלים ארוכים של כאב לכל הגוף. לאחר כמה מאות מטרים של "זחילה אינו דיאנית" איטית ומייגעת, נכנסנו לשדה מוקשים. סביב לנו היו פורי רים מוקשי-נעל, דמויי כדורי-טניס לבנים. הזחילה הואטה עוד יותר ומחוגיו הורחגים של שעוני הצי בינו על השעה 02.00 בקירוב. בי לית ברירה החלטנו לנקוט בטקטיקה שונה לגמרי: נלך זקופים. זה לצד זה, מה שיקרה יקרה. וכך, בשעות הקטנות של הלילה, 22 באוקטובר, צעדנו על החולות, שתי דמויות שחוחות וצולעות ב"סרבלים מאובקים ומוכתמים בדם. ב"ב 06.00 בבוקר העננו ל"חווה ה"סנית". מנגד התנופף ברוח ה"בור" קר דגל ישראלי. שומר חמוש עצר אותנו וכמעט שזכה למטר נשיקות. אלא שהיינו תשושים מדי ניצלנו.

כ"5 מטרים מרחית למקומנו נבחו מספר מקלע-אויב, שכיסו את השטח כולו באש תופת. התור תחים שפעלו, בלי הרף, משני ה"צדדים, "ירקו" פגזים בתדירות גבוהה והולכת. שריקה ובסופה התפוצצות. הבחק ולאחריו קול רעם עמום. סביב לנו, במרחק של כמה עשרות מטרים, נשמעו צעקות וקריאות בערבית — צעקות דירבון של קצינים מצריים, פקודות וקולותיהם ההולכים ומתרח"קים של הנסים משדה המערכה. שמילו החל נזחר לפתע מתחת לחול.

"אסור" — כאילו נדלקה נורת אוהרה במוחי. הם ישמעו. באי"טיות הססתי את רגלי הימנית ובעטתי בו קלות. הוא התעורר מיד. עם הזזת הרגל חלף כאב חד בישבני. הכנסתי בוהירות את כף היד לכיס האחורי. בניסיון לבדוד מה המצב. כף היד נתקלה בכד הסרבל, שהיה ספוג בנוול המים. הבנתי שנפצתי. שמילו נרדם שוב, והתהליך המכאים חזר על עצמו. לאחר מספר שניות של התי"לחשויות התברר שגם הוא פצוע מרסיסים בשוק רגל שמאל. הוא היה חלש מאוד, ומדי פעם שקע למצב של נים לא נים. שינוי נפי"צענו קל. יחסית. השניות הופכות לדקות והדקות לשעות. הדבר ש"רציתי בו יותר מכל היה שתשקע השמש. רק בחסות החשיכה נצליח למלט את עצמנו.

הפלוגה נעצרה במקום

ברגעים אלה, של אור אחרון, חלפו במוחי השעתיים האחרונות כבסרט בלהות. לפני שעתיים, בשעה 15.00, הס"תער גדוד הטנקים כולו על מיתחם מקולל זה. הפקודה היתה לתקוף בעוצמה, לירות מכל הכלים ובכל האמצעים, ללא הפסק, תוך כדי תנועה מהירה לפנים. הפלוגה שלי פרצה במרכז. ונר"אח כי הכל מתנהל על הצד היותר טוב. "דפקנו" מטרות בלי סוף. הבערנו כלים של האויב במהירות וביעילות, עד שעלינו על מארב. תוך שניות ספורות נעצרה הפלוגה כולה במקומה. הטנקים נפגעו ב"

תמונות מן הטקס השנתי בלטרון 18.10.2011

פלוגה ז'

באתר החטיבה תמצאו, בין ספרי המלחמה, גם את החוברת הצנועה של זמזם, היא פלוגה ז'.

11 חללי הפלוגה מופיעים בחוברת. פניהם כאן בהמשך העמוד. שלא נשכחם. סיפורם השלם בחוברת.

בחרתי צילום מקלחת עם שאחרי מלחמה. שמחת לוחמים לאחר הקרבות. את הזכרונות אי אפשר להוריד עם סבון.

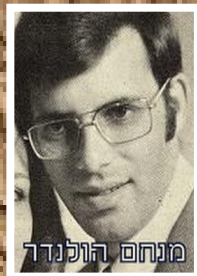
בעמוד הבא דברי בן גוריון על חללי ישראל כולם. מתוך החוברת. לא נגענו.

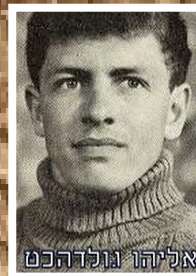
מאיר זילבר

שמעון ועקנין

מנחם הולנדר

אליהו גולדהכמ

יואל בן יהודה

אמנון ארי'אל

נחום רוט

יהושע סמרנו

שלמה כהן

דוד ישי

אריה חני ציון

יהא זכרם ברוך

עליהם / דוד בן-גוריון

אינני יודע בתולדות עמנו שיאי-גבורה ותפארת אדם נישאים מאלה שנתגלו בחייהם ובמותם של הזמירים והדניים והגורים וחבריהם בבקעת הירדן, בעמק יזרעאל, ברמות הגליל, בערבות הנגב, בהרי ירושלים, בחיפה וכתל-אביב.

פרקי חייהם הקצרים והמפליאים בעבודה, בלימוד, במשחקים ובקרבות כאילו נחצבו באגדת פלאים, בדמיון חוזים ומשוררים מני קדם, קשה להאמין שכל אלה ילדי מציאות חיה וקרובה, ושכאן על ידנו, בתוכנו, בימינו - היו השתוכבו, פעלו והעפילו עד מרום פסגת הגבורה של אדם עלי אדמות - הבנים והבנות היקרים שהכרנו אותם מראשית ילדותם.

סמויים מעין זר, ואולי גם מעצמם, היו חבויים בכפירי ישראל, אלה גבזי תום ויפעה, גבורה ואהבה, רוח ועוז, ואולי רק לאמהות נגלה שמץ מהם. וכבוא הרגע הגדול והמכריע - דרכו הנערים עוז, ומעל עקידת המולדת ניגר דמם הטהור, וחייהם הפורחים נגדעו באבם, וככה זיק עלומיהם למען קוממיות ישראל...

אפס זוהר - גבורתם יעמוד לעד ותפארת חייהם המקוצרים תבהיק, לדורות הבאים.

ומעל דמות הנערים והנערות היקרים יזרחו דמויות ההורים. כפירי ישראל מופלאים אלה לא נולדו מסלעים ומאלובים. לביאות ואריות היו הוריהם, והורים יקרים אלה הם שנתנו לדורם ולעמם הזמירים והדניים והגורים ורבים כמותם, שעצמותיהם טמונות בכל רחבי ארץ וגם כמצולות ים.

נתימנו אמהות, אבות, תיבוקות, אהובות, אחים, אחיות וגם חברים וחכרות. אפס לא יתום הדור שבנים והורים כאלה קמו לו. מה קדושה האדמה שרגלי לוחמי-ישראל אלה דרכו עליה!

בטאון 12: תם ולא נשלם

שלום כולם,

תמיד ראיתי בבטאון זה כלי ולא מטרה. יתרונו – בהשוואה לאתר החטיבה – שהוא נשלח אליכם במקום שאתם תכנסו לאתר אם במקרה שכחתם אותו. מעין תזכורת. הדינמיקה הזו נוחה למרבית החברים והתגובות בהתאם. מכיוון שאת הבטאון ניתן להעביר הלאה, להבדיל מן האתר הסטטי, רבים עושים זאת. בזכות הדחיפה הקטנה הזו הגענו לעיניים של אוכלוסיה נוספת שלעולם לא הייתה יודעת על אתר החטיבה וממילא גם לא הייתה מגיעה אליו. כאשר מישהו ביצע חיפוש בגוגל ומצא הפניית, כי חיפש את חטיבה 600, הגיע גם לאתר ובתוכו – לבטאון ואליי.

לצערי ולשמחתי כאחת, אנשינו טרודים באלפי עניינים אחרים. עובדה המונעת מהם להקדיש זמן לענייני החטיבה וההיסטוריה המשותפת שלנו ההולכת ומתרחקת. הצער – על מה שניתן היה להשיג אילו התפנו למטרה והשמחה – על החיים הנמשכים. דרכו של עולם מתוקן. אין תלונות. עם זאת, חברי הנהלת העמותה מאמינים שאפשר וצריך לעשות גם יותר. גם אני שייך למאמינים שכאלה. אחרת לא היה בטאון. התוצאות גם מלמדות שאפשר קצת יותר.

לפני כשבועיים, שוחחתי עם יו"ר העמותה, הרצל רבה, והעליתי את עניין סגירת הבטאון. הרצל הופתע. לדעתו, דבר כזה לא עוצרים. הפשרה שלי תונח מייד לפניכם. אבל קודם הערותיי:

אהבתי את ההתחברות לחטיבה הצעירה. עם זאת, אינני אוהב לראות את הצעירים **משרתים אותנו** בטקס. אני רוצה חיבור משמעותי יותר. שיתוף ערכי שיוביל להעברת המורשת, כי הם לא חברת קייטרינג שלנו. הם דור ההמשך שלנו. נסיונותי לפני כשנה ליצור קשר עם קצינים בחטיבה הצעירה כשלו. בקשותי מחברי הנהלת העמותה [20 לאוקטובר] לסייע ביצירת קשר כזה לא נענו עד כה. הבטאון הוא כלי מצויין להעביר את ההיסטוריה במנות צנועות לאורך כל השנה לעיני הצעירים. לא די בסידור השולחנות של 'הזקנים'. הצעירים לא ממש יודעים מי אנחנו ומה פעלנו. הרוגל'ך והשתייה לא יעשו את העבודה.

ביום 19 לדצמבר 2011 התפרסמה ידיעה ברדיו ובעיתונות כי חטיבת המילואים 600 – נתיבי האש - זכתה בפרס הרמטכ"ל שיוענק בטקס שהתקיים באותו היום. ידעתם? גם אני לא. רק מפי הרצל רבה, ולאחר שיחה עם לשכת הרמטכ"ל, למדתי כי מדובר בתקינות המחסנים. אני מקווה שהכל באמת ערוך לשעת פקודה ומכאן אני שולח בשם כולנו ברכה לעושים במלאכה. אני רק מקווה ומתפלל שהמחסנים אכן ראויים לפרס ולתפקידם. מצטער שאני צריך לשמוע על כך ברדיו ולא בצינורות שלנו.

ב-2013 נציין 40 שנה למלחמה שצרבה את כולנו. יו"ר העמותה טוען שזה הזמן להגביר עשייה ולא לעצור. אותי הוא לא צריך לשכנע. לא בדקתי מה עושים אחרים. אני את מטלותיי עושה באהבה תמיד.

הפשרה שלי:

הבטאון הבא, גליון מספר 13, יופיע רק בראש חודש אייר, לקראת יום הזכרון תשע"ב. מספר 14 יופיע רק בערב יום הכיפורים, לקראת הטקס בלטרון, סוכות תשע"ג. מה שיקרה ביניהם – עניין של כולנו. ואם להנהלת העמותה יש בעייה עם דבריי אלה – בטאון 13 יחזור להיות הפקה "פרטית" שלי, כמו קודם. כי מישהו מפספס משהו.

אין לי עניין לנדנד לאנשים עסוקים בדברים שהיו צריכים לקרות מזמן.

אתכם כתמיד

עופר עידן